

Православни ОСНОВАЦ

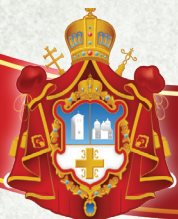
ISSN 2637-3092

✧ Дјечији часопис Епархије зворничко-тузланске ✧ Број 11 ✧ година 2023 ✧

СВЕ ШТО ДИШЕ НЕКА ХВАЛИ ГОСПОДА! АЛИЛУЈА! Пс.150:6

Садржај

- 2** Девета заповијест Божија
„Не свједочи лажно на
ближњег свог“
- 5** Покајање промјена на
радост
- 6** Чудотворне иконе Мајке
Божије:
Чајничка Красница
- 8** Иконе Пресвете Богородице,
Епископ Фотије
- 9** Манастир Рожањ
- 10** Плашљиви човјек
- 11** Силазак Светог Духа на
апостоле
- 12** Преображење Господње
- 14** О важности молитве
за наше покољне
- 17** Молитве прије и
послије оброка
- 19** Два ратара
- 20** Житија светих
- 26** 7. Светосавско-омладински
камп
- 30** Ликовни радови ученика

Изази са благословом
Његовог Преосвештенства
Епископа зворничко-тузланског
г. ФОТИЈА

Година V, број 11,

Издавач

Издавачка кућа Епархије
зворничко-тузланске Синај

За издавача

протођакон Бојан Чечар

УРЕЂИВАЧКИ ОДБОР

Главни и одговорни уредник

протојереј-ставрофор
Јован Михајловић

Технички уредник

ђакон
Владо Мојевић

Уредништво часописа

протојереј Синиша Шаренац
протојереј Драган Поповић,
ђакон Бојан Јокановић,
ђакон Владо Мојевић

Лектор

јереј Давор Арнаут

имејл уредништва

pravoslavniosnovac@gmail.com

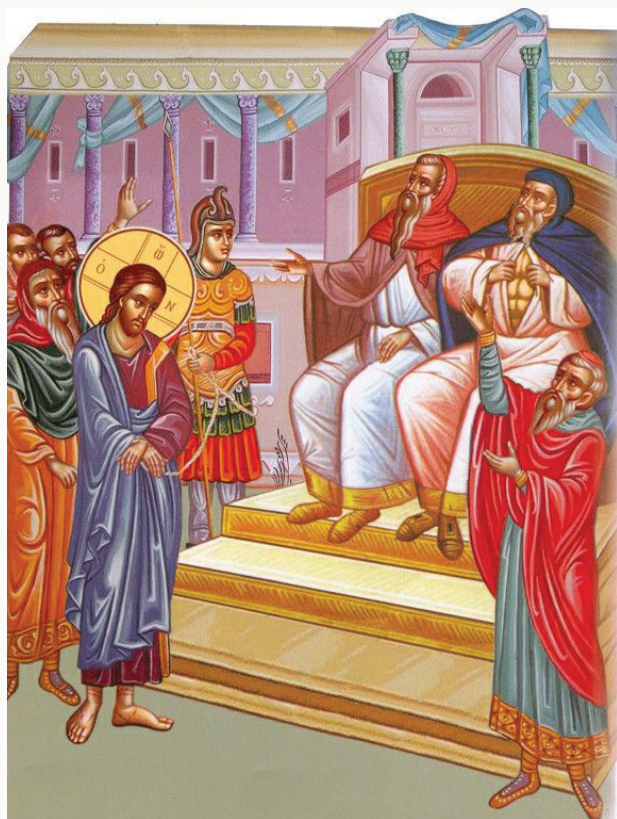
Девета заповијест Божија „Не свједочи лажно на ближњег свог“

Пошто је изабрани народ, вољом Божијом, преко Мојсија и Арона изашао из египатског ропства, Бог даје Мојсију заповијести, како би људи по својој слободи живјели и творили закон Божији у овом свијету. Мојсије прима заповијести од Бога на двије камене плоче. На првој плочи су исписане четири заповијести како би човјек испуњавао дужности према Богу, док је на другој исписано шест заповијести о дужностима човјека према другим људима, својим ближњима. Овај закон Божији био је припрема и васпитач за долазак Господа Исуса Христа у овај свијет.

У даљем тексту говорићемо о заповијести Божијој исписаној на другој каменој плочи, о деветој Божијој заповијести, која говори о забрани изговарања неистина, лажи.

Човјек по својој слабости и грешности често прибјегава изговарању лажи и неистина. Разлози за то су различити, од стицања тренутне користи до директног наношења штете свом ближњем. Много је примјера у историји рода људскога гдје су људи помоћу лажи долазили до стицања малих и привремених циљева. Шта је заправо лаж? Свако и најмање изношење неистине против свог ближњег зове се лаж. То подразумијева и

оговарање других људи, лажно свједочење пред другима, представљање себе другачијим и бољим у односу на друге. Свака и најмања искривљена слика неког догађаја јесте лаж и превара. Свакако да је ту главни узрок али посљедица оваквог дјела је гријех, који је уистину и двојак. Наиме, човјек, прибјегавајући изношењу неистина, лажи, суочава се са гријехом према себи, али и према својим ближњима. Он несвјесно упада у замку у којој нарушава свој однос са другим човјеком, искривљујући његову личност као иконе Божије у овом свијету, док са друге стране чини лични гријех у коме му тај његов ближњи и није потребан, јер свој живот темељи на стварима и догађајима који су измишљени, како би се „оправдао“ нечији поступак или догађај.

Зашто људи прибјегавају лажима? Можда је најбољи одговор на ово питање недостатак искрености међу људима, као недостатак припадности заједници у којој смо сви позвани да будемо „једно Тијело“- Цркви. Природан предуслов љубави међу ближњим јесте искреност. Она покреће човјека на борбу против овог гријеха, лажи. Борити се против лажи једино можемо истином и само истином. Она јесте једини начин да се човјек сачува од лажи и неистине.

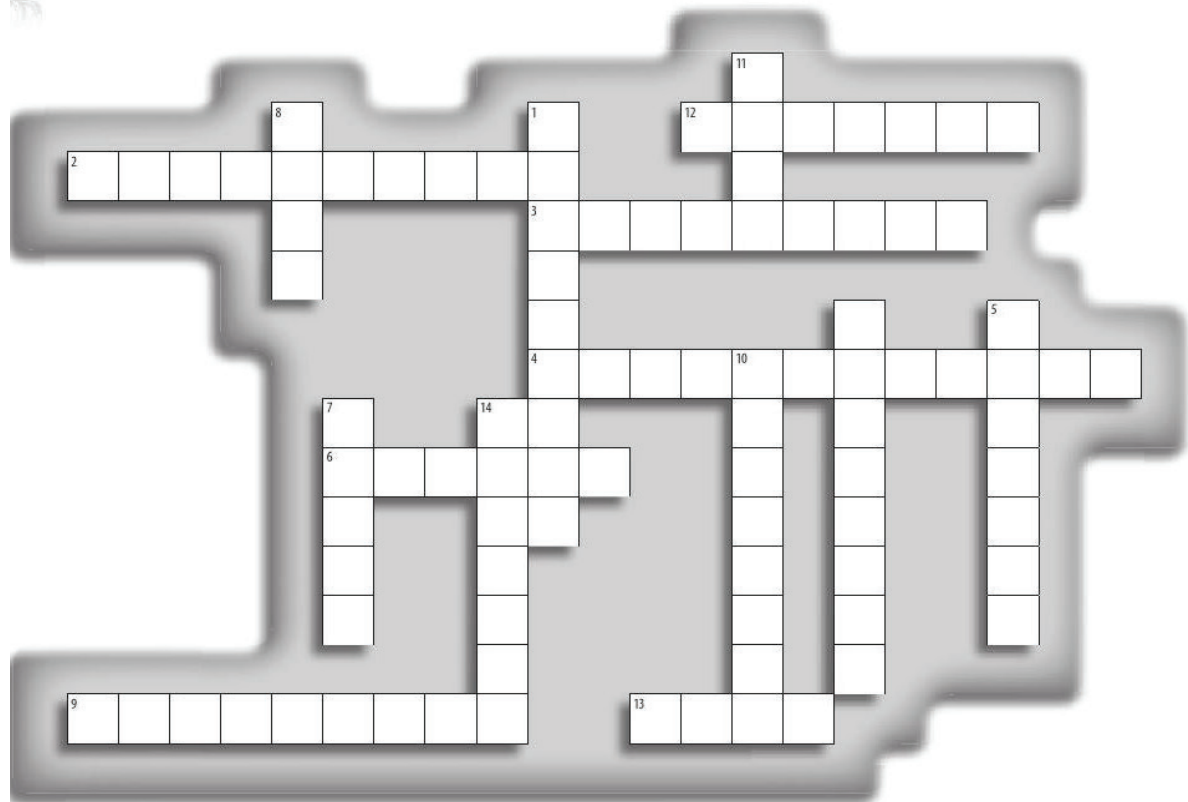
Ова борба је непрестана јер човјек скоро свакодневно упада у искушење да изговори неку неистину. Иако позван да свог ближњег гледа као икону Божију, као биће без којег нема заједнице, често и најмања изговорена неистина или непровјерена полуистина га одводи у странпутицу која се темељи на лажи. Зато је изнад свега, искрен однос према другом човјеку - ближњем и борба за истину најбољи вид борбе против лажи.

Треба да истином служимо једни другима. Новозавјетни човјек је нови човјек у Христу. Ми људи смо саздани од Бога и молитве, а Истина је само једна, а та Истина је Христос. Господ нам каже да је Он „Пут, Истина и Живот“. Онај ко жели да живи са Христом, истина треба да му буде у души као свакодневна свјетиљка и водилка у његовом животу.

Ѓакон Горан Марјановић
вјероучитељ у ЈУ ОШ „Свети Сава“ у Броду

УЧИМО КРОЗ ИГРУ

1. Најрадоснији празник, коме је посвећена свака недеља је
2. Мајку Божију зовемо
3. Један од чинова у светој тајни свештенства је
4. Православна вера исповеда Бога Који је
5. Други назив за Свето Писмо је
6. На Божић празнујемо Господа нашега Исуса Христа
7. Како се зове заједница људи сједињених једном вером у Исуса Христа, као Бога Искупитеља
8. Један од најважнијих свештених предмета је
9. Најбитније богослужење је
10. Како се зову Христови ученици
11. Период уздржавања од мрсне хране, рђавих мисли, жеља, дела и умножавања молитава и добричINSTAVA зовемо
12. Наш разговор са Богом зовемо
13. Сваку молитву завршавамо речима
14. Који је дан у седмици посвећен Васкрсењу Господа Исуса Христа

Покајање промјена на радост

Покајање је света тајна кроз коју се опраштају гријеси ономе који који се каје и исповиједи. Овом светом тајном онај који се покаје добија измирење са Богом. Покајање је доживљај туге и бола због прекинутог односа са Богом и са ближњим. То је заједничко дјело Божанске љубави и наше воље. Гријехом човјек прекида однос са Богом и са ближњима, али Бог жели да се сви људи спасу. Он жели да се људи покају и да се врате у своју изгубљену Отаџбину, у Царство Божије. Због тога је Бог у Старом завјету слао пророке, патријархе и остале изабранике како би одвратио људе од погрешног пута. Свети Јован Крститељ своју службу Господу почиње ријечима: Покајте се!

Господ Исус Христос своју проповијед почиње ријечима: Покајте се јер се приближи Царство небеско (Мт.4,17).

Прва проповијед апостола последије силаска Светог Духа на апостоле позива: Покајте се! Покајање је мирење. Бог човјеку увијек нуди руку спасења, али је потребно да човјек одговори на Његов позив. Са гријехом се никада не треба помирити. Хришћанин треба имати жељу да се поправља и мијења набоље. Покајање је бања поновног рођења, очишћење од гријеха и мирење са Господом. Покајање, дакле, значи сагледавање себе, какви смо и шта би то требало код себе да промијенимо.

Треба мијењати лоше навике, ружне ријечи и све оно што од човјека чини нечовјека.

Примјери покајања:

- покајање разбојника на крсту
- покајање блудног сина
- покајање Марије Египћанке

Теме за разговор:

1. Прочитај житије Марије Египћанке и разговарај о њему са својим вјероучитељем.
2. Прочитај причу о блудном сину (Лк.15,11-32) и разговарај о њој са вјероучитељем.

протојереј Синиша Шаренац

Чудотворне иконе Мајке Божије: Чајничка Красница

У цркви у Чајничу се чува чудотворна икона Пресвете Богородице - Чајничка Красница. Са њене друге стране је насликан св. Јован Претеча. У цркви је изложена у стакленом оквиру који спречава њено оштећење. Стаклена витрина са иконом је постављена на трон који завршава дрвеним украсима налик круни.

По народном и црквеном предању, икона је једна од три слична сликарска дјела св. јеванђелисте Луке. Од оних других једна је у Јерусалиму, а друга у Хиландару на Светој Гори. Даље се каже да је давно донесена у манастир Бању код Прибоја на Лиму. У почетку је била у дому Немањића, па је цар Урош Милутин поклонио Бањи послвије свог дужег боловања и излечења у манастиру. Ту је била до времена када су мошти Св. Саве однесене из Милешеве и спаљене на Врачару. Пошто су у том периоду Турци опљачкали и спалили манастир Бању, неки је сељак икону спасио из ватре, пренио је преко Лима и донио у Чајниче, гдје је смјештена у Стару цркву. Ту је стајала око 270 година па је послвије премјештена у Нову цркву. Када се прочуло 1868. године да ће се обновити манастир Бања и да ће се икона опет натраг вратити, побунили су се сви становници Чајничча, па су и чајнички муслимани хтјели то оружјем да спријече.

Оков је радио познати кујунџија, Ристо Андрић, 1868. године. Сав се био предао послу, затворио је радњу па је три године предано и истрајно радио код своје куће, док није завршио своје ремек дјело. У металној круни Богородице био је украсни дијамант величине мањег љешника и још неколико ситнијих, које су повадили и опљачкали официри и војници, по злу чувене „Вражје дивизије“.

Непријатељске дивизије дошле су и опљачкале цркву. Обиле су црквену касу и из ње повадили и однијели све златне и сребрне драгоцености, накит и папирни новац. Сви су Срби, жене и дјеца, умалили те изнијели из цркве све ствари и књиге, а икону су однијели у кућу Милке Спремо. Потом је пренесена у цркву села Стречање. Један свештеник је настојао да икона буде пребачена у Београд до завршетка рата, међутим народ се успротивио тако да је икона остала са њима. Са Стречања икона је премјештена у једну пећину ради веће сигурности и обезбјеђења из бојазни и предострожности да не буде опљачкана због скупоцјене златне и сребрне ризе окова. Стога је извјесно вријеме чувана под јаком стражом. Из пећине је пренесена у село Слатину (Фоча) и смјештена у тамошњу цркву, а одатле у село Трпиње, гдје је остала до краја рата скривена у једној малој пећини.

Ту је свештеник повремено долазио и служио, а вјерници су долазили на молитву. Како је пећина била исувише мала са ниским отвором, улазило је само по неколико људи и то на кољенима, те је народ у реду чекао да уђе и цјелива светињу.

Послије рата, када се средила Стара црква, икона је враћена на своје старо мјесто, и смјештена је у свој дрвени, украшени престол. Постављена је уз сјеверо-западни зид средњег дијела храма близу олтара. Сама икона врло је стара.

Сликана је на дрвеној плочи са обје стране. Са предње је Богородица са малим Христом на руци, а на полеђини је Св. Јован Крститељ, који десном руком благосиља. Видљива су само лица, јер су остали дијелови допојасних фигура под оковом сребрне и позлаћене ризе, лијепе израде. Надалеко је чувена и позната ова српска, православна и чудотворна светиња, и то не само православнима, него и муслиманима, католицима и Јеврејима. Годинама и вијековима Њој приступају невољни, ожалошћени, болесни, исцрпљени душом и тијелом, грешници и покајници, осамљени и напуштени у тешким данима општенонародних, природних или ратних невоља. Она је свима помагала и помаже. Ожалошћенима је била утјеха, болеснима исцјељење, прогоњенима заштита, сиромашнима покров и хранитељка, очајницима нада, грешнима покајање, залуталима пут и истина, убогима покровитељка и врагу противник. Многобројна су Њена чуда и добротинства, која народ из давнина прати у Чајничу и са обје стране Дрине, по Херцеговини, Црној Гори, Босни и Србији. Вјерници су из захвалности окитили Њене Богоматеринске груди скупом јеним даровима, који сијају као свједочанство и залог једне велике светиње и једне велике вјере оданог и богоноснога народа.

ИКОНЕ ПРЕСВЕТЕ БОГОРОДИЦЕ

Иконе Пресвете Богородице
су све чудотворне,
Јер нам објављују
надумну тајну вере
– да Логос–Христос
ради нас постаде човек,
да бисмо ми, обични људи,
богови по благодати
постали

Ево данас Света Црква
Православна,
три иконе
Пресвете Богородице слави,
Тихфинску, која лечаше
све болести,
Одигитрију, коју још
Апостол Лука живописа,
да народ Божији
путем спасења води,
и Андску,
коју патријарх ГенADIJE
у древни Рим посла,
да Православље тамо
од иконоборства заштити,
и кад ова богомрска јерес
поражена би,
ова се икона чудесно,
сама у свој
свети храм врати

И тако би могли
писати редом,
од Бинаја и Јерусалима
до Агоса – Свете Горе,
у свим светим храмовима
Православља су иконе
Пресвете Богородице
и чудотворе,
Једне од разних недуга
исцељују,
друге радошћу вере
укрепљују,
треће нас од земљотреса
и поплава штите,
Једне Богородичине иконе
су пожаре гасиле,
па и читаве војске и државе
у ратовима спасиле,
као и безброј
цркава и кућа,
а и душе наше,
пред којима кандило
Православне вере
и богоугодног живота
благодаћу гораше

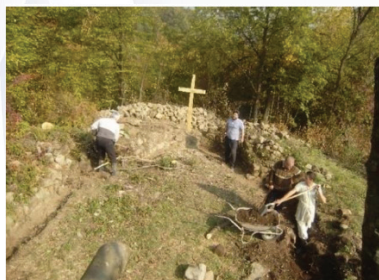
Епископ Фотије

МАНАСТИРИ У ЕПАРХИЈИ ЗВОРНИЧКО-ТУЗЛАНСКОЈ

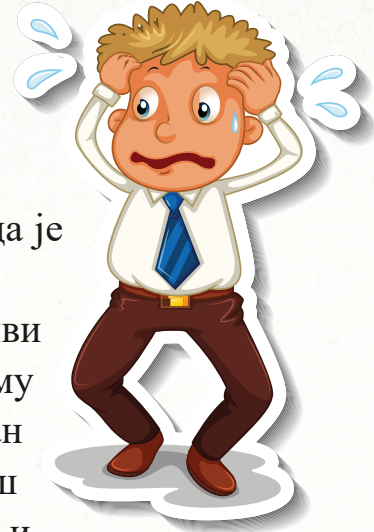
МАНАСТИР РОЖАЊ

Манастир се налази на југоисточним падинама планине Мајевице, у Лазићима који су засеок села Рожањ. Испод манастира протиче Рожањска ријека, а источно изнад манастира налази се узвишење Градина, а јужно узвишење Градац. Што се тиче народног предања знамо да је српски краљ Драгутин владао овим крајевима од 1284. Када је од угарског краља добио као наслеђњи посјед Мачву са Београдом, Усору, Соли, и области јужно од Београда. Владао је све до 1314. године када се замонашио. Упокојио се 1316. године као монах Теоктист, па није искључено да је и био ктитор многих манастира на овим нашим крајевима као што су Ловница, Папраћа, Тавна, Озрен, Возућица, Рача итд. Вјерује се да је црква у Рожњу била метох манастира Тавна. Предање још казује да је у то вријеме испод манастира постојала школа, а чији се остаци могу видјети и данас. Црква је највјероватније порушена у XVI вијеку, приликом најезде Османлија као и многе друге древне цркве, које чекају да угледају свјетлост дана, а на њих подсјећају многи топоними „Црквишта“ на Мајевици, као и предања о „бијегу“ цркава у Србију и закопавању „црквених звона“. Године 1981. вршена су археолошка истраживања и у поду порушене цркве пронађена је гробница са посмртним остацима (костима) тројице монаха из непознатог периода. Кости ових монаха чувају се у Храму Рођења Пресвете Богородице у Прибоју. Претпоставља се да је манастир касније био метох манастира Тавне и да су га Турци порушили у XVI вијеку. Обнову манастира започели су 2008. године свештеници Зоран С. Илић и Зоран Р. Илић родом из Рожња на Мајевици. Темеље храма освештао је по благослову епископа зворничко-тузланског Василија, протојереј-ставрофор Цвико Мојић, 14. маја 2009. године. Манастирски храм је посвећен Светом пророку Јеремији. Храм живописише Живорад Илић из Лознице. Иконостас од јеловог дрвета израдио је Мирослав Мићановић из Бољанића. Иконе је осликао академски сликар Миладин Лукић из Бијељине.

ПЛАШЉИВИ ЧОВЈЕК

Живио један човјек који се плашио свега.

И мрака, и паука, злих људи. Толико се плашио да је престао излазити из куће.

Пролазио је поред његове куће монах и плашљиви човјек га прими на преноћиште. Испричавши му свој проблем, добио је овакав савјет: постоји један страх кога требаш да се бојиш. Ако га спознаш ничега се више нећеш плашити. Иди и тражи га, и ако се успут уплашиш, ти се помоли Богу.

Кренуо је да тражи. Пролазио је кроз мрачне шуме, преко хладних планина, кроз страшне ријечне каноне, преко пустих равница. Сваки пут кад би се уплашио он се молио Богу и страх би га напустио. Тако је много прошао и најзад схватио да се истински плашити треба само овога:

ОСТАТИ БЕЗ БОГА.

СИЛАЗАК СВЕТОГ ДУХА НА АПОСТОЛЕ-ДУХОВИ

Овај празник у народу је познат и као Духови, Педесетница и Тројице. Тада се сјећамо испуњења обећања Христовог апостолима да ће им послати Светога Духа. Педесетог дана по Христовом Васкрсењу апостоли су се окупили на гори Синај. На њих се тада спустио Свети Дух у виду огњених језика. Дао им је моћ говорења многих језика како би могли проповиједати хришћанство у цијелом свијету. Тог дана су се и крстили многи људи - чак три хиљаде! Тако се формирала Црква и зато се каже да је Педесетница њен рођендан. О овом празнику је преосвећени епископ зворничко-тузлански господин Фотије написао пјесму „Од огњених језика рођена“. Педесетница је крсна слава Храма Свете Тројице у мом граду Теслићу. Тада Свету Литургију служи епископ и улицама града иде литија. За мене, а вјерујем и за остале православне грађане, то је величанствен догађај.

Упућујем молитву Господу да нас све благослови и подари нам још многе Педесетнице за нашег живота.

Слава имену Његовом!

Срна Франк, Теслић

Преображење Господње

Треће године Своје проповиједи на земљи Господ Исус чешће говораше ученицима Својим о блиском страдању Своме, но уједно и о слави Својој послје страдања на крсту. Да не би предстојеће страдање Његово ослабило ученике те да не би отпали од Њега, он хтједе да им прије страдања покаже дјелимично и славу своју божанску. Зато узео са собом Петра, Јакова и Јована, изиђе с њима ноћу на гору Тавор, и ту се преобрази пред њима. И засја се његово лице као сунце, а хаљине његове постадоше бијеле као снијег. И гле, указао им се Мојсије и Илија, који с њим говораху. А Петар одговарајући Исусу рече: Господе! Добро нам је овдје бити, ако хоћеш да начинимо овамо три сјенице: теби једну, Мојсију једну, а једну Илији.

Док он још говораше, гле, облак сјајан заклони их, и глас из облака говорећи: Ово је мој син љубљени, који је по мојој вољи, њега послушајте (Мт. 17). Зашто Господ узео само тројицу ученика на Тавор? Јер Јуда не бјеше достојан да види божанску славу Учитеља кога ће издати, а њега самог Господ не хтје оставити под гором, да не би тиме издајник правдао своје издајство. Зашто се преобрази на гори, а не у долини? Да би нас научио трудољубљу и богомислију. Јер пењање на висину захтијева труд, а висина представља висину мисли наших. Зашто се преобрази ноћу?

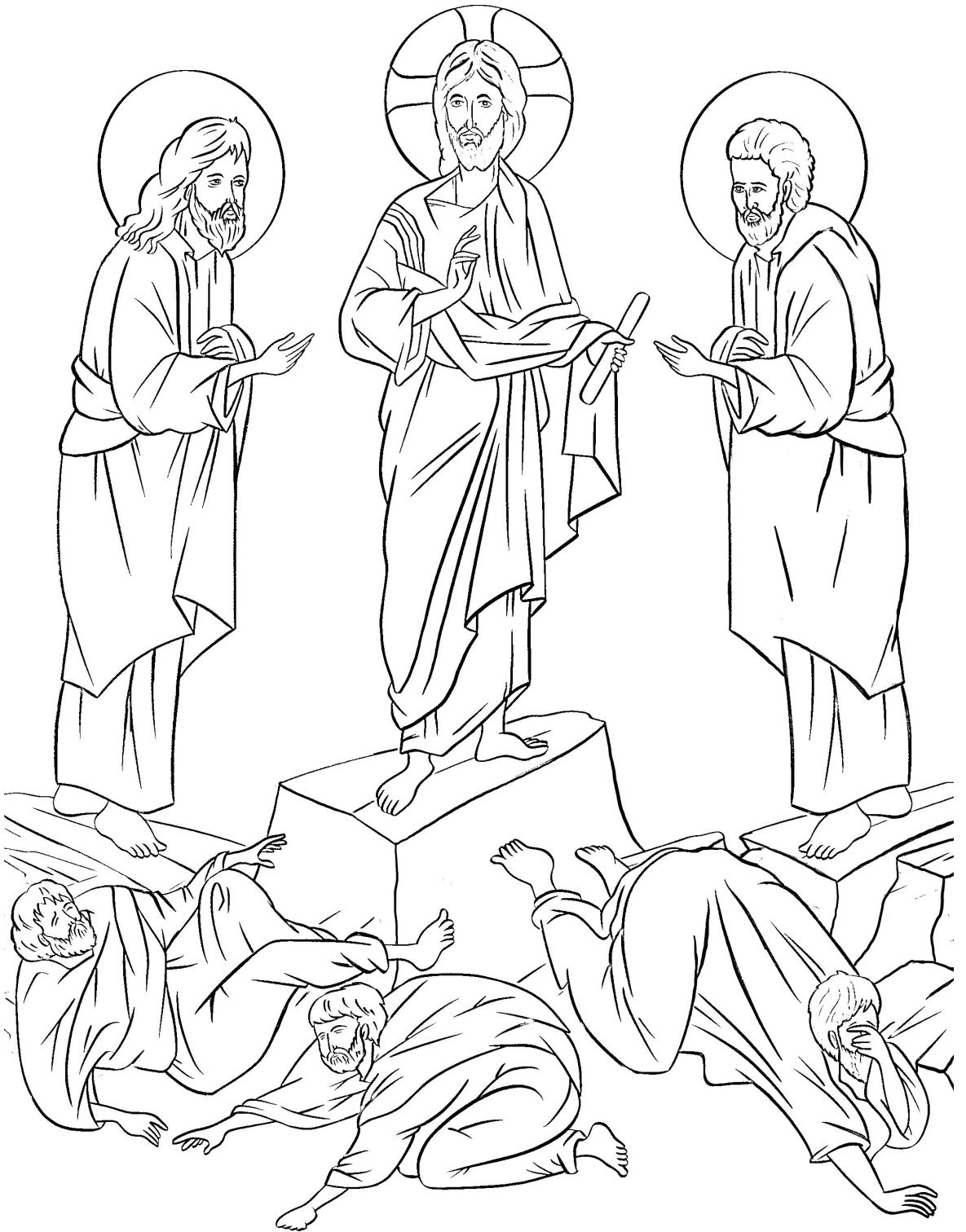
Јер је ноћ подеснија за молитву и богомислије него дан, и јер ноћ закрива тамом сву земаљску красоту и открива красоту звјезданог неба. Зашто се појавише Мојсеј и Илија? Да се разбије заблуда јеврејска да је Христос неки од пророка. Зато се он јавља као Цар над пророцима, а Мојсеј и Илија као слуге његове. Дотле је Господ много пута показао ученицима божанску моћ своју, а на Тавору им је показао божанску природу своју. То виђење Божанства Његовог и слушање небеског свједочанства о њему као Сину Божијем требало је да послужи ученицима у дане страдања Господњег на укрељење непоколебљиве вјере у Њега и Његову крајњу побједу.

Тропар:

Преобразио се јеси на Гори, Христе Боже, показавши ученицима Твојим славу Твоју, колико могаху. Нека обасја и нас грешне вјечна свјетлост Твоја, молитвама Богородице, Свјетлодавче, слава Теби.

ОБОЈ ИЛУСТРАЦИЈУ

О ВАЖНОСТИ МОЛИТВЕ ЗА НАШЕ ПОКОЈНЕ

Када смо још мали годинама да схватимо зашто се неке ружне ствари дешавају у овом свијету, а поготово када нам неко близак умре, нпр. дјед, бака; старији нас тјеше да не плачемо и да не будемо слаби. Они нас уче да је плакање слабост и да не треба да имамо сузе на лицу, јер је тај наш покојник на бољем мјесту сада, то јесте на небу код Бога и да он не жели да нас гледа такве уплакане. Дјечија душа се послуже тих ријечи насилно суздржава престајући да јеца и плаче да би формално прихватила ту утјеху од старијих, а са друге стране бол не пролази без плача.

Има у тим ријечима старијих само дјелимичне истине. Плач нам спира ране, плач нам чисти унутрашњи дјечији и анђеоски лик, плач за животом и истином нас враћа у стање безазлености. Тај који плаче, он не може да се помири са смрћу свога којег воли, он не може да се помири да њега нема. Дијете не прихвата срцем оно што није од овога свијета, јер добро осјећа да је сила љубави вјечна, а да смрт, иако су је прогласили за природну, она никако није природна. Па како су онда у праву старији који тјеше дијете

да не плаче када му је неко близак умро? У праву су, јер не треба да плачемо као они који немају наде. Заиста, наши покојни су сада нама ближе него икада, јер су они у Божијој близини. Они су одбачени од овога свијета, јер је свијет неправедан према љубави, али су ближи Богу, јер је Бог изван оваквог окрутног свијета и самим тим су и они изнад овог простора и времена. Како да нам то буде јасно? Тешко је схватити, али морамо пробати. Бога не ограничава простор, јер је Он изнад њега, а исто тако га не ограничава ни вријеме, те код Њега нема ни прошлости, ни садашњости, а ни будућности. Зато ми престајемо да плачемо јер је и наш упокојени близак Богу и изнад свега овога, а ми смо и даље у оклопу простора и времена и назиремо само ту вјечност која нас чека гдје ћемо грлити поново нашег дједа и баку и гдје нас неће више раздвајати тај простор и то вријеме.

Док су они били међу нама, они су нам помагали, али сада када нису ту тренутно, е сада ми можемо да помогнемо њима, а то је да се за њих молимо. Сасвим је нормално, поготово одмах послје њихове смрти, да их често сањамо. То су њихови позиви да им помогнемо молећи се за њих. Када се ми молимо, њихова имена се чују на цијелом небу, а када намијенимо свијећу за њихову душу, тада цијело небо сија њиховим ликом. Тада су они, ми, а заједно са нама и Бог превазишли вријеме, јер смо у вјечној садашњости. Тако превазилазимо и простор и желимо да такав однос неба и земље заувјек траје.

Много је моћна и велика молитва дјетета, не само малог дјетета, него и нас као великих, јер смо сви ми Божија дјеца. Само када смо заједно загрљени, тада нам је најљепше, тада смо најсигурнији да нам нико ништа не може. А зашто спомињемо тај скуп и заједништво, а говоримо о молитви за наше упокојене? Зато јер се ми хришћани у име Божије много пута у току седмице сабирамо у име Христово на Литургији и баш на том скупу превазилазимо простор и вријеме и молимо се СВИ за СВЕ.

Ми као сада овдје живи, молимо се за оне тамо као мртве, а у ствари ПРЕД БОГОМ НЕМА МРТВИХ. Пред Богом смо сви живи, те зато доносимо написана имена да се молимо за све, и који су тренутно са нама, а и за оне које нису ту тренутно. Без тих молитава наших, небо неће духовно да грми, него ће пред Богом бити само тишина, а ми сви, ипак волимо када се пјева и радује.

Чућемо често да су мртви упокојени, а и уснули. То значи да су у сну и чекају устајање из сна, а и да су спокојни, и да су у сјећању Божијем сигурни.

Зато, када све ово знамо, да бисмо заиста били хришћани морамо у цркву доносити имена наших покојних да их свештеник помиње, али исто тако да их и ми помињемо, јер је то Богу угодно, а и њима корисно. Исто тако не смијемо смрт гледати у страху, него је гледати као један степен ка том животу гдје је вјечна садашњост пред лицем Божијим. Како ми будемо чинили, тако ће и нама други чинити у будућности. Молитва је та која спаја небо и земљу и из смрти прелази у живот. Једино ако се тако будемо односили према нашим уснулим испунићемо то на шта нас они призивају у сну.

Њакон Жељко Јефтић, вјероучитељ

БУДИМО ЉУДИ

Написавши на табли број 1, професор је почео предавање.

Драги студенти, ова једница је заправо ваша људскост и најпотребнија особина. Затим је иза једнице дописао 0, рекавши да је ова нула достигнућа, која заједно са људскошћу вашу вриједност увећава десет пута. Онда је дописао још једну 0 и објаснио да она означава животно

искуство које такође увећава десет пута и она десетка се претворила у стотку. Наставио је да дописује нуле говорећи о култури, пажљивости, љубави и тако даље.

Затим професор обриса ону једницу и пошто остадоше нуле, рече: Ако немате људскости, ништа остало вам не вриједи!

1.00000

МОЛИТВЕ ПРИЈЕ И ПОСЛИЈЕ ОБРОКА

МОЛИТВА ПРИЈЕ ДОРУЧКА

Пресвета Тројице, помилуј нас; Господе, очисти гријехе наше; Владару, опрости безакоња наша; Свети, посјети и исцијели немоћи наше, имена Твога ради. Слава Оцу и Сину и Светоме Духу, и сада и увијек и у вијекове вијекова. Амин.

МОЛИТВА ПОСЛИЈЕ ДОРУЧКА

Достојно је ваистину блаженом звати Тебе, Богородицу, увијек блажену и пренепорочну и Матер Бога нашега. Часнију од херувима и славнију неупоредиво од серафима, Тебе што Бога-Ријеч непорочно роди, ваистину Богородицу величамо. Слава Оцу и Сину и Светоме Духу, и сада и увијек и у вијекове вијекова. Амин.

МОЛИТВА ПРИЈЕ РУЧКА

Оче наш који си на небесима, да се свети име Твоје, да дође царство Твоје, да буде воља Твоја и на земљи као и на небу; хљеб наш насушни дај нам данас; и опрости нам дугове наше као што и ми опраштамо дужницима својим; и не уведи нас у искушење, но избави нас од злога. Слава Оцу и Сину и Светоме Духу, и сада и увијек и у вијекове вијекова. Амин.

МОЛИТВА ПОСЛИЈЕ РУЧКА

Благодаримо Ти, Христе Боже наш, што си нас нахранио земаљским Твојим добрима; не лиши нас ни Твог Небеског Царства, но као што си дошао међу Твоје ученике, дарујући им мир, дођи и нама и спаси нас.

Слава Оцу и Сину и Светоме Духу, и сада и увијек и у вијекове вијекова. Амин.

МОЛИТВЕ ПРИЈЕ ВЕЧЕРЕ

Јешће убоги и наситиће се, и прославиће Господа који Га траже; жива ће им бити срца у вијекове вијекова.

Слава Оцу и Сину и Светоме Духу, и сада и увијек и у вијекове вијекова. Амин.

МОЛИТВА ПОСЛИЈЕ ВЕЧЕРЕ

Твоја утроба, Богородице, поста света трпеза с Небесним Хљебом, Христом Богом нашим; сваки који једе од Њега не умире, као што рече Он, Хранитељ свију.

Слава Оцу и Сину и Светоме Духу, и сада и увијек и у вијекове вијекова. Амин.

Два ратара

Посадио ратар младе маслине, па се молио Богу:

– Господе, молим Те, пошаљи кишу мојим маслинама.

И Господ посла кишу. Маслине се напише влаге, а ратар продужи да се моли:

– А сад Господе, молим те, пошаљи много сунца, маслинама је потребна топлота.

И Господ посла сунца. Маслине су лијепо расле. Ратар продужи да се за њих моли:

– Господе, пошаљи мало мрза, да младе маслине учврсте свој коријен и гране.

Господ посла мраз... али младице не издржаше тај мраз. То је ратара ожалостило. Почео је да јадикује и очајава.

Пође он код другог ратара да му све исприча и подјели са њим своју тугу.

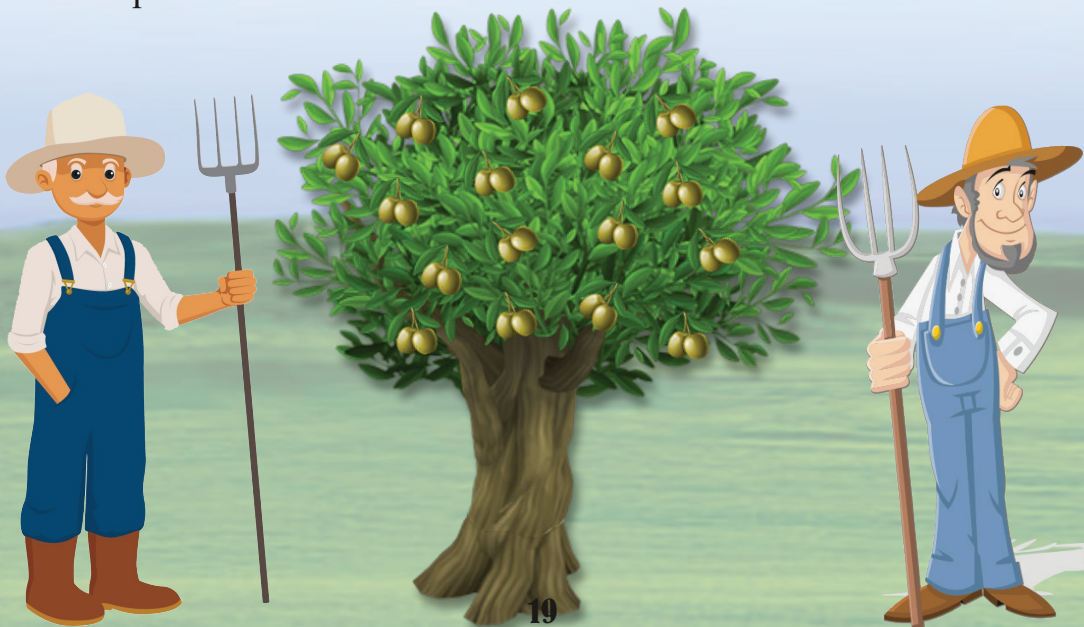
– Имам и ја младе маслине. Погледај! – рече други ратар.

Његове су маслине биле лијепе. Ја се Богу молим за младе засаде.

Кажем му:

– Господе, Ти си Творац свијета, па и мојих маслина. Ти најбоље знаш шта им је потребно!

Ова се прича односи и на нас. Ми често молимо Бога да нам дâ оно што нам је, по нашем мишљењу, неопходно. Али само Господ зна, шта нам је заиста потребно.

Свети мученик Луп

Раги ђаци, у петом разреду учили смо о светом великомученику Димитрију, ко је он, како је пострадао и колику вјеру је имао. Такође смо учили о светој великомученици Марини као и о светом великомученику Георгију. Оно што је свим мученицима и великомученицима заједничко јесте непоколебљива вјера без које не би могли да претрпе прогоне и мучења кроз које су пролазили.

Свети мученик Луп био је савременик светог великомученика Димитрија, наводи се чак да је био и слуга светом Димитрију. Живио је у трећем вијеку за вријеме цара Аурелијана и за вријеме цара Максимијана. Свети мученик Луп био је веома побожан и знао је као и ми да се само Господу служи, а не неким мртвим стварима као што су идоли и кипови. Док је једног дана пролазио улицом видио је разноразне многобожачке кипове и идоле. Неке од њих је разбио, а неке је бацио у море. Људи многобошци који су ту стајали веома су се разљутили и мачевима су кренули на светитеља. Док су му прилазили онако љутити, десило се велико чудо. Сам Бог није дозволио да се светитељу било шта догоди, већ су се позбуњивали и

сами су себе мачевима израђавали.

Сазнавши да је свети Димитрије хришћанин, љутити цар Максимијан нареди да се свети Димитрије убије. Док је свети Димитрије био у тамници код њега је дошао свети Луп. Послије погубљења светог Димитрија, свети Луп је узео његово одијело и прстен и понио са собом молећи се светом Димитрију. Док је носио одијело и прстен светог Димитрија улицама, сваки болесник који би се дотакнуо одијела одмах би бивао исцјељен. Дознавши за ово цар Максимијан нареди да се свети Луп погуби. Свети Луп до тада још није био крштен те се он помоли Богу да Бог устроји његово крштење прије погубљења. Док се он молио Богу одједном паде киша са неба на светитеља и тако Бог учини да се светитељ крсти. На све начине покушавали су да га наговоре да одступи од свог Господа и да се поклони идолима, али пошто им то није успијевало ставили су га на разне љуте муке. Најзад га посијекосе мачем и тако свети мученик Луп приклонивши своју главу под мач, мученички положи душу своју за Христа. Хришћани су његово тијело часно сахранили. Његовим светим молитвама, а благодаћу Господа нашег Исуса Христа, на његовом гробу дешавала су се исцјељења од многих болести.

Наша Света Црква прославља светог мученика Лупа заједно са светим свештеномучеником Иринејем 5. септембра.

Свети Лонгин Сотник

Наша Света Православна Црква 29.октобра (по новом календару) прославља успомену на необичног и дивног светитеља Лонгина Сотника, који је по свему судећи био први незнабожац који је постао светитељ наше Цркве. (Незнабожац је појам који користимо за особу која не вјерује у правог Бога, него у лажне богове, за особу која не вјерује у Бога који се открио Мојсију, Авраму, Исаку и Јакову и на крају кроз самог Господа Исуса Христа.) Живот Лонгинов нам је у много чему непознат, све што знамо о њему јесте да је био родом из Кападокије и да је служио у војсци управника Понтија Пилата. Управо је Пилат и одредио Лонгина и још два војника да изврше распеће Господа Исуса Христа. За римске војнике, и за нашег Лонгина, ово није било необично. Многи су разбојници распети на крстове у римско доба и то је био за њих обичан догађај. Тај ружни начин мучења и одузимања живота за њих је био само посао. Међутим, Лонгин није ни слутио да ће се дан на који је Исуса повео на брдо Голготе претворити у најбитнији дан од свих дана од како је Земља створена, не само у његовом животу, него у животу свих људи који су икада рођени и који ће се икада родити. То је био дан спасења цијелога рода људскога, а Лонгин је имао велику улогу коју је требао да одигра, само што то још није знао. Под врелим сунцем на том брду Голгота распет је Господ наш Исус Христос са још два разбојника, један са лијеве а један са десне стране Христове. Послије дугог мучења на крсту Исус повика из гласа и издахнувши предаде свој Дух Богу. У том моменту земља поче да се тресе, сунце се помрачило и мистериозна тама се раширила око њих. Војници су остали без ријечи. Лонгин у том тренутку погледа дуго на Лице распетог Господа Исуса Христа, и рече: „Заиста је ово био Син Божији!“ За Лонгина који је посматрао распећа сваки дан, чији је то био свакодневни посао, нешто је заиста посебно морало да се деси и да утиче на њега да би то изговорио. Ту се не завршава Лонгинова прича. Господ га је удостојио да свједочи и Славном Васкрсењу. Лонгина је Пилат послвије распећа поставио да чува Христов гроб заједно са осталим војницима.

Гледао је својим очима Лонгин и тренутак када се са гроба одвалио камен и свјетлост невиђена када је обасјала цијели простор а Христос славно васкрсао из тог гроба и устао Жив. Лонгин није ни слутио да ће присуствовати и учествовати у најбитнијем тренутку људске историје, а сада његово свједочење о правом Богу остаје за сва времена записано у Светом Писму као свједочанство свима нама за сва времена. Одмах је отишао Пилату и старјешинама да исприча шта се догодило. Они су му понудили новац да слаже како се то није догодило. Лонгин није прохватио, јер је желио да говори Истину, те је напустио римску војску и отишао у Кападокију гдје је ширио свједочанство о Христовом Васкрсењу.

Пилат је одлучио да пошаље војнике за Лонгином, који су му на крају и одузели живот. Тако је Лонгин завршио свој земаљски живот и преселио се у вјечни Небески Живот. Лонгинове мошти се данас налазе у Катедрали Светог Петра у Ватикану. Пратећи примјер Светог Лонгина и ми треба да славимо и прослављамо име Божије на сваком мјесту и свједочимо Истину о Његовом Васкрсењу свим људима, својим ријечима и својим дјелима.

ОБОЈ ИЛУСТРАЦИЈУ

ПРВИ

Једном неки човјек изнесе пред Старца "убједљиве" разлоге који су га спречавали да се помири са братом.

– Баћушка, не могу ја први да проговорим. То треба да уради мој брат, јер је он крив, а не ја! Осим тога, он је млађи а ја сам старији!

Старац га упита:

– Реци ми, ко је старији: ми или Бог?

– Какво питање? Бог, наравно!

– А ко је био крив пред ким: Бог пред нама или ми пред Богом?

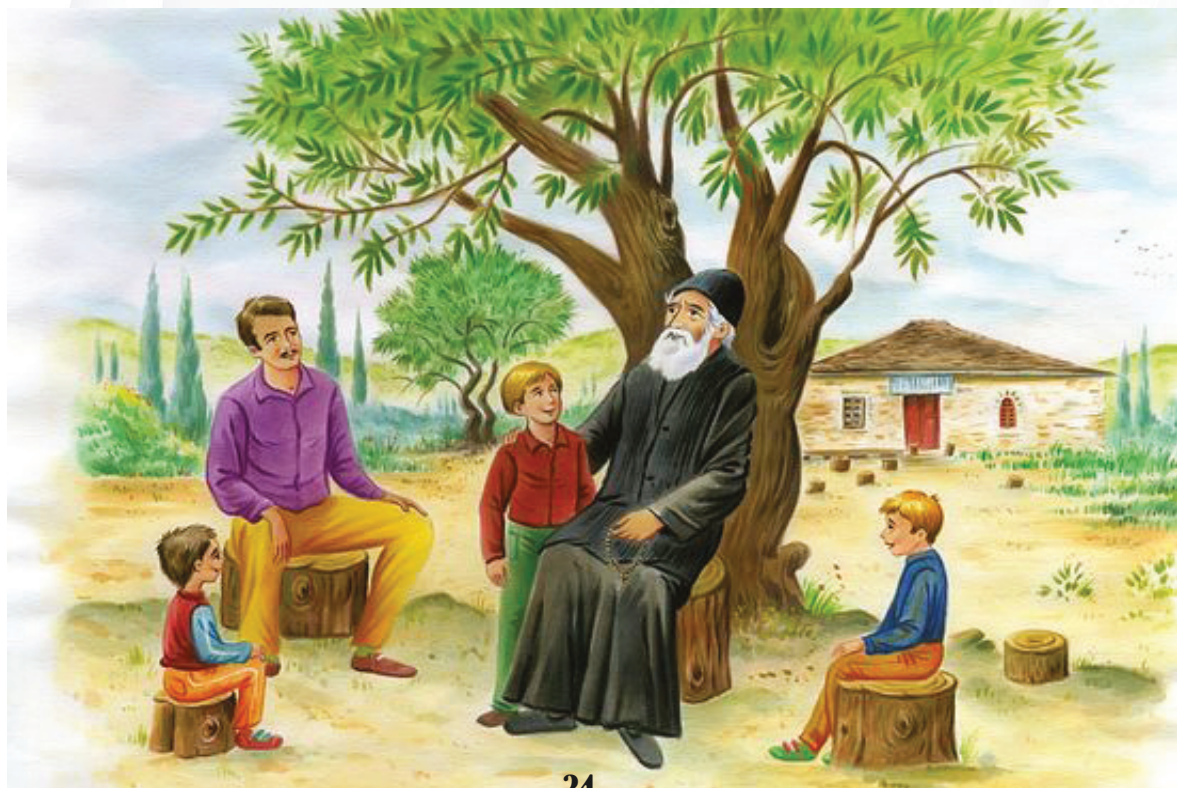
– Ми смо криви пред Богом!

– А ко је начинио корак ка помирењу: да ли смо ми пошли Богу или је Бог дошао к нама?

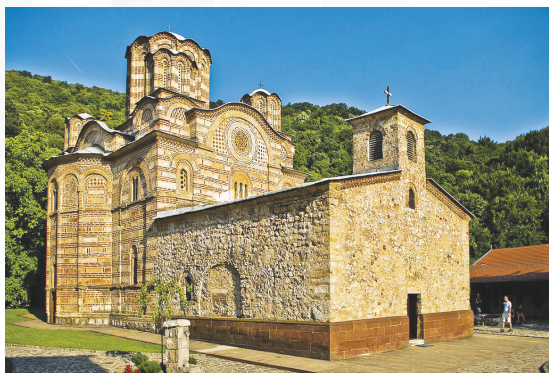
– Бог је пришао к нама!

– То значи...?

– То значи... Хвала, баћушка, у праву си! Први ћу поћи моме брату!

Погоди које се највеће српске задужбине налазе на фотографији

Задужбина је српског кнеза Лазара, манастирска црква Вазнесења Господњег, подигнута је између седамдесетих и осамдесетих година XIV вијека. О подизању овог манастира сачуване су двије ктиторске повеље, обје као каснији преписи. Послије Косовске битке и Лазареве погибије, његове свете мошти пренесене су у овај манастир 1392. године. Манастир је од тада постао мјесто ходочашћа кнезу Лазару, косовском мученику.

Име овог манастира је _____

Манастир је задужбина кнегиње Милице, жене српског кнеза Лазара. По једном предању, манастир је настао као спомен кнегиње Милице на мјесто гдје је први пут срела кнеза Лазара. Изградња манастира започета је 1388/89, а црква је живописана између 1402. и 1405. године. Послије Косовске битке (1389. године) и погибије кнеза Лазара, кнегиња Милица је примила монашки постриг и добила име Евгенија.

Име овог манастира је _____

Један од најзначајнијих споменика српске средњовековне културе и најзначајнија грађевина која припада такозваној „Моравској школи“. Задужбина је деспота Стефана Лазаревића, који је почео да га гради 1407, а завршио 1418. године. Манастирска црква посвећена је Светој Тројици, а освештена је о празнику Силаска Светог Духа на апостоле. Цијели комплекс је опасан великим зидовима који су служили за одбрану, а највиша је Деспотова кула.

Име овог манастира је _____

Налази у близини Рековца и 12 километара од села Опарић. Посвећен је Ваведењу Богородице. Задужбина протопросторника Богдана, угледног велможе деспота Стефана Лазаревића. Црква је саграђена и осликана између 1413. и 1420. године. Манастир је опустео крајем 17. вијека; а средином 18. вијека обновили су га монаси из Мораче.

Име овог манастира је _____

7. СВЕТСАВСКО-ОМЛАДИНСКИ КАМП

Плагословом Његовог Преосвештенства Епископа зворничко-тузланског г. Фотија, а у организацији Епархије зворничко-тузланске у комплексу Манастира Светог Николе на Озрену, 16. јула 2023.године отворен је VII по реду Светосавски омладински камп, који ће трајати до 29. јула.

У том периоду од 15 дана, кроз камп ће проћи двије групе дјеце узраста од 13 до 15 година. Свака група броји највише по 25 полазника.

Камп се одржава у Конаку светог краља Драгутина, реновираном и адаптираном одмаралишту манастира Озрен, гдје су полазницима на располагању бројни спортски садржаји, друштвене игре, здрава и чиста природа те одлична домаћа кухиња.

У првој групи је 25 полазника са простора Републике Српске (Брчко, Добој, Станари, Лопаре, Пилица и Билећа).

У образовном смислу, сви полазници кампа који бораве у двије седмодневне групе, у прилици су да се упознају са животом у манастиру, службама у храму, многим важним културолошким темама које нису предмет редовних школских планова и програма. Пажња ће бити посвећена и еколошком образовању, важности заштите и очувања природе, као и томе да се кроз музичке и умјетничке радионице поспијешу креативност код учесника.

Бригу о дјецу, радионице и предавања воде координатор кампа вјероучитељ Александар Цвијановић, Ђакон Бојан Јокановић, вјероучитељица Сања Вуковић и теолог Марко Томинчић.

Светосавски омладински камп на Озрену подржали су Катихетски одбор, Републички секретаријат за вјере, Општина Петрово и организација "World Vision".

САЗНАЈ КОЈЕ СЕ ВАЖНЕ РИЈЕЧИ ОВДЈЕ КРИЈУ,
УПИШИ ИХ И ЗАПАМТИ

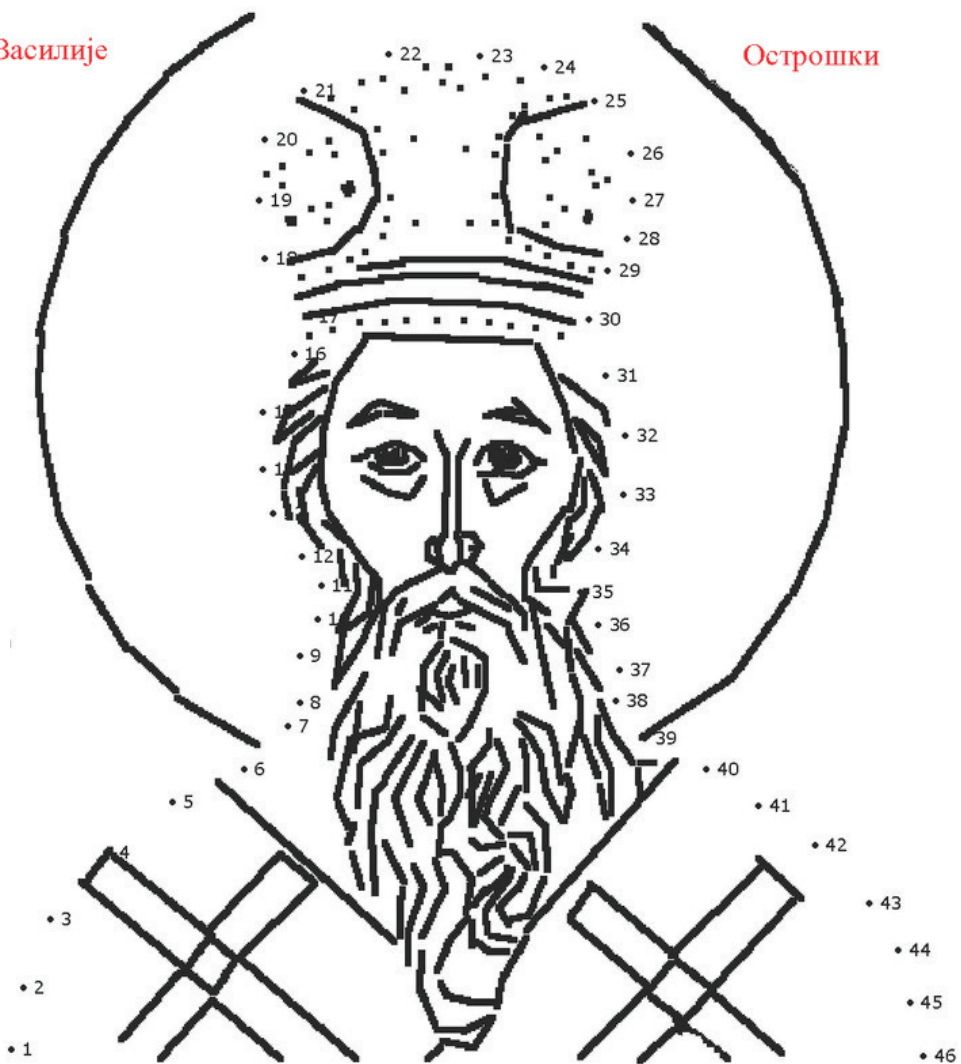
А	Б	В	Г	Д	Ђ	Ѓ	Ж	З	И	Ј	К	Л	Љ	М
24	-	14	-	-	-	-	17	-	2	7	-	-	-	3

Н	Њ	О	П	Р	С	Т	Ђ	У	Ф	Х	Ц	Ч	Џ	Ш
21	-	33	31	-	13	18	-	11	-	-	-	-	-	-

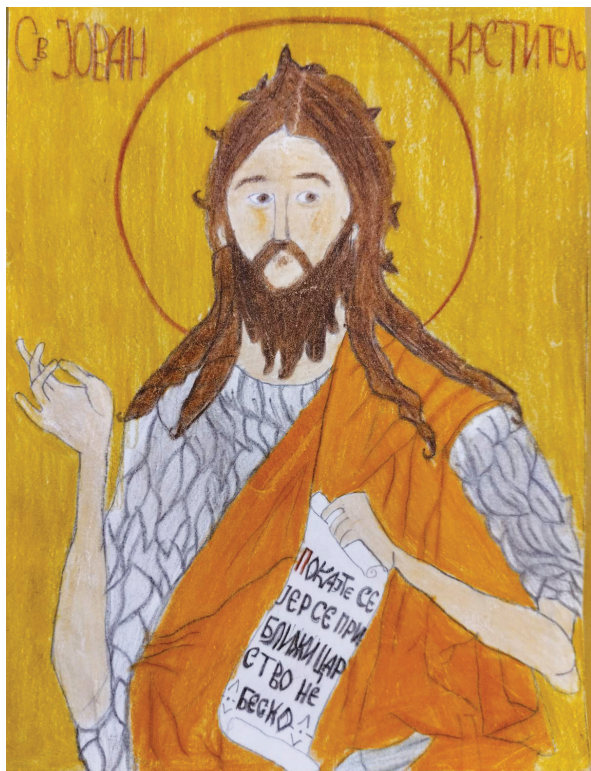
....
 7 24
 13 24 3
 31 11 18
 2 13 18 2 21 24
 2
 17 2 14 33 18

Свети Василије

Острошки

ПОВЕЖИ БРОЈЕВЕ

Тамара Максимовић, ОШ Свети Сава-Лопаре

Лана Петровић, ОШ Вук Стефановић Караџић-Добој

ПОУКЕ СВЕТИХ ОТАЦА

Тот је искрени
пријатељ, када те
пријатељи забораве,
и браћа твоја, Он
те не заборавља и не
оставља, Он је увек са
тобом.

Св. Јефрем Сирин

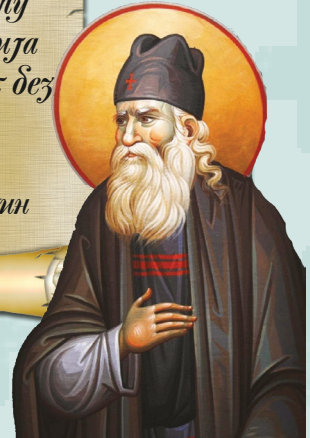
Будило снисходљиви
према својим
нетријатељима, да би
такав и Господ био
према нама.

Св. Јован Златоусти

Тот је у Светом Писму
казао све што је људима
предало казати.
У Светом Писму
се налази биографија
сваког човека, сваког без
изузетка.

Преподобни Јустин
Гелијски

Не понеси се мудрошћу.
Ни тужом, јер није
твоја.
Ни својом, јер чим
си се понео, значи да је
немаш много.

Св. владика
Николај Великировић

*Срећан и Тогом Благословен почетак нове
2023/2024 школске године.*

Поштовани вјероучитељи, драга дјецо, уважени читаоци!
Благословом нашег Епископа зворничко-тузланског Фотија,
пред вама се налази једанаести број часописа „Православни основац”.
Надамо се да сте пратили наш претходни рад те да сте задовољни
садржајем нашег часописа. Жеља нам је да часопис буде што богатији
занимљивим садржајем, те да свима буде од користи како на вјеронауци
тако и у свакодневном животу. Позивамо све заинтересоване вјероучитеље
и све креативне ученике да слободно узму учешћа у украшавању
садржаја часописа литерарним и ликовним радовима.
Ваше радове можете слати на мејл адресу уредништва

pravoslavniosnovac@gmail.com

Сви ваши литерарни текстови треба да буду ваш ауторски рад (или
уколико користите нечији текст обавезно наведите извор) писан
ћириличним писмом у Word документу.

Ликовне радове можете скенирати или сликати телефоном.

Уредништво часописа

